

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Jan 2:13-15 ¹³Byly blízko židovské velikonoce [pesach] a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. ¹⁴V chrámě našel prodáváče dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce sedící za stoly. ¹⁵I udělal z provazů bič a všechny je z chrámu i s ovce a dobyt看 vyhnal, mince penězoměnců vysypal a stoly převrátil.

As He beholds the scene, indignation, authority, and power are expressed in His countenance. The attention of the people is attracted to Him. The eyes of those engaged in their unholy traffic are riveted upon His face. They cannot withdraw their gaze. They feel that this Man reads their inmost thoughts, and discovers their hidden motives. Some attempt to conceal their faces, as if their evil deeds were written upon their countenances, to be scanned by those searching eyes. DA 157.4

DA – Touha věků 157.4 Jak Ježíš hledí na to, co se před Ním odehrává, z Jeho tváře lze vyčíst rozhořčení, vážnost a moc. Pozornost lidí se obrací k Němu. Pozvedá se k Němu i zrak nepoctivých obchodníků. Nemohou od Něho odtrhnout oči. Cítí, že tento Muž čte jejich nejnějnější myšlenky a zná jejich skryté pohnutky. Někteří si chtějí zakrýt tvář, jako by na ní měli napsané všechno zlo, kterého se kdy dopustili a které by Jeho pronikavé oči mohly odhalit. (srv. TV 97.1)

The confusion is hushed. The sound of traffic and bargaining has ceased. The silence becomes painful. A sense of awe overpowers the assembly. It is as if they were arraigned before the tribunal of God to answer for their deeds. Looking upon Christ, they behold divinity flash through the garb of humanity. The Majesty of heaven stands as the Judge will stand at the last day, —not now encircled with the glory that will then attend Him, but with the same power to read the soul. His eye sweeps over the multitude, taking in every individual. His form seems to rise above them in commanding dignity, and a divine light illuminates His countenance. He speaks, and His clear, ringing voice—the same that upon Mount Sinai proclaimed the law that priests and rulers are transgressing—is heard echoing through the arches of the temple: “Take these things hence; make not My Father's house an house of merchandise.” DA 158.1

DA – Touha věků 158.1 Ruch utichá. Smlouvání a dohadování ustává. Všude se rozhostilo nepříjemné ticho. Všechno se zmocnila bázeň. Cítí se, jako by stáli před Božím soudem a měli se zodpovídat ze svých skutků. Hledí na Krista a vidí, jak skrze lidské tělo proniká božství. Majestát nebe před nimi stojí stejně, jako před nimi bude stát jako Soudce v poslední den. Zatím ještě není obklopen slávou, která Jej potom bude provázet, ale má stejnou moc čist v lidském nitru. Očima prohlíží dav a zkoumá každého jednotlivce. Jeho podoba jako by je všechny převyšovala nekonečnou důstojností, Jeho tvář jako by ozařovalo božské světlo. Náhle promluvil a Jeho jasný zvukný hlas — který kdysi na Sinaji vyhlásil zákon, jež nyní kněží a přední muži přestupují — se s ozvěnou nese chrámem: **Jan 2,16** “**Odneste to odsud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!**” (srv. TV 97.2)

Slowly descending the steps, and raising the scourge of cords gathered up on entering the enclosure, He bids the bargaining company depart from the precincts of the temple. With a zeal and severity He has never before manifested, He overthrows the tables of the money-changers. The coin falls, ringing sharply upon the marble pavement. None presume to question His authority. None dare stop to gather up their ill-gotten gain. Jesus does not smite them with the whip of cords, but in His hand that simple scourge seems terrible as a flaming sword. Officers of the temple, speculating priests, brokers and cattle traders, with their sheep and oxen, rush from the place, with the one thought of escaping from the condemnation of His presence. DA 158.2

DA – Touha věků 158.2 Pomalu sestupuje ze schodů a zvedá bič upletený z provazů, které našel u vchodu do posvátných prostor. Vyzývá obchodníky, aby opustili chrámové nádvoří. S dosud neviděnou horlivostí a přísností převrací stoly peněžoměnců. Mince padají a pronikavě cinkají o mramorovou dlažbu. Nikdo se neodvažuje pochybovat o Jeho autoritě. Nikdo si nedovolí sbírat své nepoctivě nabyté peníze. Ježíš nikoho neudeřil, ale obyčejný bič z provazů v Jeho ruce působí na lidi stejně hrozivě jako ohnivý meč. Chrámoví úředníci, vypočítaví kněží, překupníci a obchodníci s dobyt看em utíkají pryč i se svými ovceci a voly, jen aby unikli Jeho přítomnosti, která je usvědčuje. (srv. TV 97.3)

A panic sweeps over the multitude, who feel the overshadowing of His divinity. Cries of terror escape from hundreds of blanched lips. Even the disciples tremble. They are awestruck by the words and manner of Jesus, so unlike His usual demeanor. They remember that it is written of Him, "The zeal of Thine house hath eaten Me up." Psalm 69:9. Soon the tumultuous throng with their merchandise are far removed from the temple of the Lord. The courts are free from unholy traffic, and a deep silence and solemnity settles upon the scene of confusion. The presence of the Lord, that of old sanctified the mount, has now made sacred the temple reared in His honor. DA 158.3

DA – Touha věků 158.3 Davu se zmocňuje panika, všichni cítí, že je zastínilo Jeho božství. Z vybledlých rtů se ozývají zděšené výkřiky. Dokonce i učedníci se chvějí. Naplnila je posvátná bázeň, protože Ježíš mluvil a jednal úplně jinak, než byli zvyklí. Vzpomněli si, že je o Něm psáno: **Žalm 69,10 "Neboť mě strávila horlivost pro tvůj dům..."** Během chvíle se hlučný dav i se svým zbožím z chrámu vytratil. Hříšné obchodování na nádvořích ustalo a zmatek vystřídalo hluboké a posvátné ticho. Přítomnost Páně, která kdysi posvětila horu, posvětila nyní i chrám vybudovaný na Jeho počest. (srv. TV 97.4)

In the cleansing of the temple, Jesus was announcing His mission as the Messiah, and entering upon His work. That temple, erected for the abode of the divine Presence, was designed to be an object lesson for Israel and for the world. From eternal ages it was God's purpose that every created being, from the bright and holy seraph to man, should be a temple for the indwelling of the Creator. Because of sin, humanity ceased to be a temple for God. Darkened and defiled by evil, the heart of man no longer revealed the glory of the Divine One. But by the incarnation of the Son of God, the purpose of Heaven is fulfilled. God dwells in humanity, and through saving grace the heart of man becomes again His temple. God designed that the temple at Jerusalem should be a continual witness to the high destiny open to every soul. But the Jews had not understood the significance of the building they regarded with so much pride. They did not yield themselves as holy temples for the Divine Spirit. The courts of the temple at Jerusalem, filled with the tumult of unholy traffic, represented all too truly the temple of the heart, defiled by the presence of sensual passion and unholy thoughts. In cleansing the temple from the world's buyers and sellers, Jesus announced His mission to cleanse the heart from the defilement of sin, —from the earthly desires, the selfish lusts, the evil habits, that corrupt the soul. "The Lord, whom ye seek, shall suddenly come to His temple, even the Messenger of the covenant, whom ye delight in: behold, He shall come, saith the Lord of hosts. But who may abide the day of His coming? and who shall stand when He appeareth? for He is like a refiner's fire, and like fullers' soap: and He shall sit as a refiner and purifier of silver: and He shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver." Malachi 3:1-3. DA 161.1

DA – Touha věků 161.1 Vyčištěním chrámu Ježíš vyhlásil své mesiášské poslání a zahájil svoji činnost. Chrám postavený jako příbytek pro Boží přítomnost, měl být názorným příkladem pro Izrael i pro celý svět. Bůh si od věčnosti přál, aby každá stvořená bytost, od zářícího svatého serafína až po člověka, byla chrámem pro přebývání Stvořitele. Člověk však zhřešil a lidstvo přestalo být chrámem pro Boha. Lidské srdce znečištěné a otupené hříchem už nezjevovalo Boží slávu. Vtělením Božího Syna se však nebeský záměr naplnil. Bůh přebývá v lidstvu a Jeho spásnou milostí se lidské srdce opět stává Jeho chrámem. Bůh chtěl, aby byl jeruzalémský chrám trvalým svědectvím o vznešeném osudu, jež je k

dispozici každému člověku. Židé však význam stavby, na kterou byli pyšní, nepochopili. Nevydali sami sebe jako chrám Bohu, aby v nich mohl přebývat Boží Duch. Nádvoří jeruzalémského chrámu, plná shonu nepoctivého obchodování, byla věrným obrazem srdce poskvrněného smyslností a nečistými myšlenkami. Očištěním chrámu od kupců a prodáváčů dal Ježíš jasně najevo, že Jeho posláním je očistit srdce od poskvrny hříchu — od světských tužeb, sobeckých žádostí a zlovyků, které je ničí. **Malachiáš 3,1-3** ¹“...Panovník, kterého hledáte, vstoupí náhle do svého chrámu, posel smlouvy, jehož si přejete, hle, přijde, praví Hospodin zástupů. ²Kdo vydrží den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se ukáže? Vždyť on je jako zlatníkův oheň a prادلákův louh. ³Posadí se jako zlatník a čistič stříbra, pročistí syny Léviho, přečistí je jako zlato a stříbro...” (srv. TV 97.5)

“Know ye not that ye are the temple of God, and that the Spirit of God dwelleth in you? If any man defile the temple of God, him shall God destroy; for the temple of God is holy, which temple ye are.” 1 Corinthians 3:16, 17. No man can of himself cast out the evil throng that have taken possession of the heart. Only Christ can cleanse the soul temple. But He will not force an entrance. He comes not into the heart as to the temple of old; but He says, “Behold, I stand at the door, and knock: if any man hear My voice, and open the door, I will come in to him.” Revelation 3:20. He will come, not for one day merely; for He says, “I will dwell in them, and walk in them; ... and they shall be My people.” “He will subdue our iniquities; and Thou wilt cast all their sins into the depths of the sea.” 2 Corinthians 6:16; Micah 7:19. His presence will cleanse and sanctify the soul, so that it may be a holy temple unto the Lord, and “an habitation of God through the Spirit.” Ephesians 2:21, 22. DA 161.2

DA – Touha věků 161.2 1. Korintským 3,16.17 ¹⁶Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží? ¹⁷Ničíli někdo Boží svatyni, zničí Bůh jej. Neboť Boží svatyně je svatá, a tou svatyní jste vy.” Nikdo se nemůže sám zbavit zla, které se zmocnilo jeho srdce. Chrám nitra dokáže očistit jen Kristus. Do srdce člověka však nevstupuje bez pozvání, jako tehdy vstoupil do jeruzalémského chrámu. Říká: **Zjevení 3,20** “Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu...” Nepřijde však jen na jeden den, neboť praví: **2. Korintským 6,16** “Budu bydlet uprostřed [v] nich a procházet se mezi nimi ... a oni budou mým lidem.” **Micheáš 7,19** “...Pošlape naše viny a všechny naše hříchy uvrhneš do hlubin moře.” Jeho přítomnost očistí a posvětit nitro, aby mohlo být svatým chrámem Hospodina a **Efezským 2,22** “Boží příbytek v Duchu.” (srv. TV 98.1)

2. Korintským 7:1 (B21) Milovaní, když tedy máme taková zaslíbení, očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujme se v bázni Boží.